

അചൈതന്യശാസ്ത്രം പാഠ്യപുസ്തകം 21.

ഭരണഭാഗികൾ

(ഒരു നിരൂപണം.)

ശ്രീമദ് ആഗമനന്ദസ്വാമികൾ.

[ചില അംഗങ്ങൾ]

ഇന്ദ്രാണിമയം പ്രസ്സ്, കാലടി.

അദ്വൈതാനുഭൂതി പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

1.	അദ്ധ്യാത്മിക സൂക്ഷികൾ	2 8 0
2.	വിവേകമുഖാമണി	2 0 0
3.	ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ	1 8 0
4.	ശ്രീരാമകൃഷ്ണഭദ്രവൽ	0 5 0
5.	വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ	0 5 0
6.	വി:പ്രസംഗങ്ങൾ ര: ഭാഗം	0 5 0
7.	ഹിന്ദുമതം ശക്തിപരീക്ഷ:-	0 5 0
8.	ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസം	0 5 0
9.	കൃഷ്ണൻ കൃഷ്ണവു	0 5 0
10.	ജീവേശ്വരസ്തവം	0 5 0
11.	സ്തോത്രാവലി	0 4 0
12.	അനുപ്രസംഗം	0 2 3
13.	ശ്രീകൃഷ്ണൻ	0 3 0
14.	കൃഷ്ണവു പള്ളിമതവു	0 4 0
15.	ഭഗ്വദ്ഗീതവിവേകം	0 3 0
16.	പുനർജന്മമോക്ഷത്തെ-	
	ഏകദേശം	0 3 0

ശ്രീമത് ഭഗവൽഗീത

(ഒരു വിശദീകരണം)

ഞാൻ മലയാളത്തിലോ ഇംഗ്ലീഷിലോ പ്രസംഗിക്കേണ്ടത് എന്നു അല്പാപകന്മാരോടു ചോദിച്ചതിൽ അല്പം ഇംഗ്ലീഷായാൽ നന്ന് എന്നു അവർ പറഞ്ഞതിലും ഒടുവിൽ എനിക്ക് തീർത്തെടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം വിട്ടുതന്നു. ഞാൻ മലയാളത്തിൽ മതീയെന്നാക്കി-സാമൂഹിക പദങ്ങൾ വിദേശീയഭാഷകളിൽ തർജ്ജിമ ചെയ്യാൻ പ്രയാസം. മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അതേ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ലാഘവമുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആശയങ്ങൾ ഉറയ്ക്കുവാൻ സ്വഭാഷയായാൽ നന്ന്.

പ്രസംഗിക്കാൻ വരുമ്പോൾതന്നെ എന്റെയടു

* അല്പവാ യൂണിയൻ കൃസ്ത്യൻ കോളേജിൽ വെച്ച് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

കുരുതയെ ഭൂതൻ മുഖേന ഇന്നത്തെ സമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർ പരമതദ്വേഷണം ചെയ്യാതെ പ്രസംഗിക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചു. എന്നു ഒരു പരമതദ്വേഷകനാണെന്നു ചിലർ ധരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു എനിക്കറിയാം. ഇതിനെപ്പറ്റി അല്പം മുഖവുരയായി പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ കൊളെയും ദക്ഷിക്കണമെന്നു ചക്കക്കാരനല്ല. എന്നാൽ തെറ്റു തെറ്റാണെന്നു പറയാതെ എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പരമതമെന്താണു്? സ്വമതമെന്താണു്? സത്യവും ലോകത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുള്ളതും ആയതെല്ലാം ഏതേതാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവനും ഏതേതാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനാണു് ഞാൻ. ഏതെങ്കിലും അല്പം എന്തു അബദ്ധം പറഞ്ഞാലും അതു ശരിയാക്കണമെന്നും മറ്റുള്ളവരുടേതു് എല്ലാം തെറ്റെന്നു പറയണമെന്നും എനിയ്ക്കു പക്ഷമില്ല. ഏതെങ്കിലും അല്പം മുത്തച്ഛനും വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മതത്തിൽ കാണുന്നതെല്ലാം നിരീകരിക്കാനും ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിലുള്ള ആചാര്യന്മാർ ഉപദേശിച്ചതാക്കെ തെറ്റെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവനല്ല ഞാൻ. എല്ലാ മനുഷ്യരും സത്യം— ഇൻഡ്യയ്ക്കു പുറത്തുനിന്നു വന്നതും അകത്തുണ്ടായതും ഏതായാലും— അംഗീകരിക്കണമെന്നും സത്യമല്ലാത്തതു് എവിടെയുള്ളതായാലും തള്ള

ഞമെന്നും ഞാൻ പറയുന്നു. ഇതശ്ചരൻ സത്യസപര്യ
പനാണം. “സത്യം ജ്ഞാനമനന്തം ബ്രഹ്മ” എന്നു വേ
ദം പറയുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും നിന്നു വരുന്നു
ഏതെങ്കിലും സത്യാംശം ഞാൻ സ്വീകരിക്കാതിരിക്ക
യോ ഏതെങ്കിലും അസത്യാംശം സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ
്താൽ ഞാൻ ഇതശ്ചരൻ എന്നു അത്രയും അകന്നു നിൽ
ക്കുന്നുവെന്ന് എങ്കിലും പറയാം. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പ
രമതത്വമെന്നപ്രിയനാണെന്നു നിങ്ങളിൽ ചിലരെ ആരോ
പനാത്തു മനസ്സിലാക്കിയതു തെറ്റാണെന്നു ഞാൻ ആദ്യ
മായി അറിയിക്കുന്നു.

ഞാൻ 15 വയസ്സിൽ ഒരു നാലാഹാരം വിദ്യാത്ഥി
യായിരുന്നപ്പോൾ എങ്കിലും കുറേയ്ക്കു കവിതാഭൂമിയിൽ
യിരുന്നു. അന്നു ഞാൻ എഴുതിയ ഒന്നാമത്ത് നാൽക്കൊ
ലികൾ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കും

“ഹര! പദ്മനാഭ! ശിവ! ബുദ്ധ! ബ്രഹ്മാ-
പ്രഭാഹരി! വിശ്വപ്രസാദി! മഹാമുനി!
സരോജാസനോത്തമ! ഹേ! ക്രിസ്തുദേവ!
കരുണാമയൻ നിൻപദത്താമരമേൽ
ശൈവം വൈഷ്ണവമംഗിയായ മതസം-

ഭേദം നശിച്ചിടണം

ദേവൻ സർവ്വപരമപരൈകതീയൻ

ഭീഷിക്കണം മാനസേ
സർവ്വാനിജലമാത്മസംയുക്തവ്യാ-
ധീഭേദമെന്നാകിലോ
സർവ്വശ്രേയസയാൻ ഭോഷവിഭവം
കൈവന്നിട്ടും ജ്ഞാനിയാം

ഇതിലെ കവിത നോക്കേണ്ട. അന്നു മുതൽ ഈ ശ്ലോകനേയും ജ്ഞാനത്തെയും ജ്ഞാനിയേയും പറ്റി എന്തിനേണ്ടായിരുന്ന സങ്കല്പം ഇതാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുക. അന്നു ഞാൻ ശ്രീ വ്യാകരണസപാമികളുടേയും മറ്റും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിരുന്നു. അതിനശേഷം ആ മാതിരി പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും ലോകഗതിയെപ്പറ്റി പഠിക്കുകയും ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ ഒരു അനുഗാമിയായതും ചെയ്തപ്പോൾ എനിക്കു സങ്കവിതബുദ്ധിപ്പം വന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു എന്തുവകാശമാണുള്ളത്? ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ അനുഗാമികളിൽ ഒരാൾക്കും പരമതാസഹിഷ്ണുതയുണ്ടാകയില്ല ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ മുഖ്യാപദേശം “യതമത തതപഥ” എന്നാണു്. അതായത് എത്ര മതങ്ങളുണ്ടോ, അത്രയും മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു് എന്നർത്ഥം. ഒരേ ഈശ്വരനെ പ്രാപിക്കുവാൻ പലേ മതപ്രകൃതിക്കു പലതാണു മാർഗ്ഗം. ഒ

രേ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു പലേ വഴികളുണ്ട്. ആലുവായിൽ
വന്നെത്താൻ ഒരേരേ ഭിക്ഷിയിൽനിന്നു വരുന്നവർക്ക് എളുപ്പ
വഴി ഒരേരേന്നോണല്ലോ. ആരോടും എന്നു ഒരേകാര്യം
സ്വന്യാഭിഷാൻ പലതരം രോഗികൾക്കു പലതാണ് ഒരു
ഷധം. “കാലദേശാവസ്ഥാനുസൃതമായി ഒരോ ദേശ
ത്തു് ഒരേരേ കാലത്തു് ഒരോ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജനി
ച്ച ജനങ്ങൾക്കു ആത്മലഭത്തിന്നും ഈശ്വരദർശനത്തി
ന്നും പററിയ വഴികൾ കാണിക്കാൻ പലേ അവതാരപു
രുഷന്മാരും ആദിഷ്ഠപുരുഷന്മാരും ആചിർഭവിച്ചു ഭിന്ന
ഭിന്ന മതങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ മതങ്ങളെല്ലാം അത
തു മനുപ്രകൃതിക്കാർക്കു് പററിയതാണ്.” ഇതാണ് ഞ
ങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ
ശ്വരദർശന പുരുഷന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയ മതമല്ലാതെ
മതമെന്നപേരിൽ മുമ്പു പ്രചാരത്തിലിരുന്നതോ ഇന്നു
പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതോ ആയതെല്ലാം ഈ
ശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴിയാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കു
ന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി ഇന്നു ഹിന്ദുക്കളെന്ന വിഭാഗ
ത്തിൽപ്പെട്ടവരും ഭഗവാൻ ശങ്കരന്മാൽ നിഷേധിക്കപ്പെ
ട്ടവരും ആയ കാപാലികന്മാരെയും ശാക്തവാമാഹരി.

കളേയും എടുക്കുക. എത്രയധികം മനുഷ്യരുടെ നഖവെട്ടി ഹോമിക്കുന്നുവോ അത്രയും ഉയർന്ന സ്വർഗ്ഗം കിട്ടുമെന്നു കാപാലികന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“പീതപാ പീതപാ പുനഃപീതപാ” എന്ന സ്തോത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി എത്രയധികം കള്ളു കുടിക്കുന്നുവോ അത്രയും മോക്ഷത്തെ സമീപിക്കുന്നുവെന്ന് വാമാചാരികൾ പറയുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തൊറ്റപ്പാട്ട് വാമാചാരിത്തിന്റെ അപശിഷ്ടമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള കാപാലികമതം, ശാക്തമതം മുതലായവ അതിന്റെ സ്ഥാപകന്മാർ എന്തർത്ഥത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നാലും ഇന്നത്തെ അതിന്റെ അനുരാമികൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇയശ്വരപ്രാപ്തപരമായ അഭിമാനം വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവ തീർച്ചയായും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടേണ്ടവയാണ്. “ഇവയെല്ലാം മതമായതുകൊണ്ട് നിഷേധിക്കാൻ പാടില്ല” എന്നു ബലിയുള്ളവരും ലോകത്തിന്റെ നന്മയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും പറയുകയില്ല. എല്ലാ മതവും ഇയശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴിയാണെന്നു ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞത് എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും ഇന്നുകാണുന്ന ഭാവത്തിലല്ല എന്നു തീർച്ചയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻതന്നെ

സത്യം, സദാചാരം, കർമ്മകാണ്ഡനശ്ചാഗ്രം എന്നിവ ഈ ശാസ്ത്രപ്രാപ്തിയ്ക്കു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു പറയുകയില്ലാത്തതുമാത്രം

അതിനാൽ ഞങ്ങൾ പല മതമതങ്ങളുടേയും ആചാരങ്ങളുടേയും ഉപദേശങ്ങളുടേയും, അവ യുക്തിയുടേയും അനുഭവത്തിനും ലോകകല്യാണത്തിനും ഹാനികരമാണെന്നു കാണുമ്പോൾ വേറെ വ്യാഖ്യാനം കൊടുക്കുന്നു. ഈ വ്യാഖ്യാനത്താൽ യാതൊരു ഇനമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലെ ഖണ്ഡിതാർത്ഥം നിർബന്ധിതമാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ സത്യം ഒരിക്കലും യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും ലോകകല്യാണത്തിനും വിരുദ്ധമായിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഉദാഹരണമായി “പീതപാ പീതം” എന്നു മുൻപറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ “ഈ ശാസ്ത്രാനുമാതൃതമധുപം ചെത്തിട്ട് പുനഃജന്മമുക്തനാകുന്നു” എന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി “കള്ളകടിക്കണം” എന്നു പറയുന്ന മതത്തെ ഞങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. ഇത് ആവശ്യമല്ലെന്നാണു ഖണ്ഡിക്കുക.

“ഏതുമതമായാലും മതി. എല്ലാമതവും നല്ലതല്ലെന്നു” എന്നു പറയുന്നവർ കള്ളകടിക്കുന്ന ശാക്തോ

യമതകായാലും മതി എന്നല്ലെ പരയുന്നത്? അതിന്റെ അർത്ഥം, “എല്ലാവരും കള്ളകടിയന്മാരായാലും ഞങ്ങളോടൊക്കെയും? അതും നല്ലതുതന്നെ” എന്നാണ്. അതിനോട് ഞങ്ങൾ യോജിക്കുന്നില്ല. ഇതിനാൽ ഞാൻ പരമതദ്വേഷകനാകുകയാണെന്നായിൽ അത് എങ്കിലും സന്തോഷമാണ്. “എന്റെ അച്ഛന്റെയും മുത്തച്ഛന്റെയും കാലം മുതൽ പൂർപ്പാട്ടു നടന്നുവരുന്നു. അതു ഞങ്ങളുടെ മതതത്വമാണ്. അതിനെ ഭൂഷിച്ചു പരയുന്നത് പരമതദ്വേഷമാണ്. അത് തെറ്റാണ്” എന്നു പറയുന്നവരുടെ വക്കിനെ ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന മതങ്ങളെ പരകീയമായാലും സ്വകീയമായാലും നിർഭയം ആയിക്കൊള്ളുന്നു ഞാൻ എല്ലാവരോടും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു പരമതദ്വേഷകനാണെന്നു നവീന വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച യുവാക്കളായ നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കയില്ലെന്ന് ഏതെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ മതം-ഇപ്പോൾ ആത്മശാസ്ത്രപരമായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തസഞ്ചയം-തെറ്റാണെന്നും യുക്തിശൂന്യമാണെന്നും തെളിയിക്കുകയും കൂടുതൽ യുക്തിയുള്ള ഒരു കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്താൽ ആ മതത്തിലേക്ക് മാറാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറാണെന്നും ഞാൻ

തിങ്ങളോട് പൂർണ്ണത ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസ്ഥയോടുകൂടി ഞാൻ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

വേദങ്ങൾ നാല്, വേദാംഗങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ആറ്, മീമാംസ, ന്യായം, പുരണങ്ങൾ, ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ, ആയുർവേദം, ധനുർവേദം, ഗാന്ധർവ്വവേദം, അത്ഥർവ്വവേദം എന്നീ പതിനേഴും ഹിന്ദുക്കൾക്കു പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു. മറ്റുള്ളവയെല്ലാം വേദങ്ങളോട് യോജിക്കുന്നിടത്തോളമെ പ്രമാണങ്ങളാകുന്നുള്ളു. അതായത് അവ വേദാന്തരീകളാകുന്നു. വേദങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ പാരമ്പര്യകീക ശ്രേയസ്സിനു വേണ്ട കാര്യങ്ങളെ നേരിട്ടുപദേശിക്കുന്നവയാണ്. പരലോകത്തെ ചുറ്റും ഇഹലോകം ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ഹിന്ദുവാകുന്നില്ല. ഇഹലോകത്തെ ജീവിതം ചൂൺപതേം നൂറോ ഇരുനൂറോ വർഷമേ ഉള്ളൂ. ഇതാനുവേണ്ടി അനന്തമായ അനന്തജീവിതം ബലികഴിക്കുന്നവൻ ഏങ്ങനെ വിവേകിയായ്കും? ഈ ജീവിതം അനന്തജീവിതച്ചങ്ങലയിലെ ഒരു കണ്ണി മാത്രമാണ്. ഈ ജീവിതം ശുദ്ധതയിൽനിന്നുണ്ടായതല്ല, ആകാൻ തരച്ചതല്ല. ഒരു അനാദിഭൂതകാലം ഇതിനുണ്ട്. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ അനന്തഭാവിയും ഇ

തിന്നുണ്ടായിരിക്കണം. അപ്പോൾ അതിനെക്കൂടി ശോഭനവും ആനന്ദപൂർണ്ണവുമാക്കാൻ വിചേകിയായ മനുഷ്യൻ ശ്രദ്ധിക്കണം “അല്ല: ഈ ജീവിതം ശൂന്യത്തിൽ നിന്നുണ്ടായി, ശൂന്യത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു” എന്നു പാശ്ചാത്യാണെങ്കിൽ പിന്നെ ഈ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ ഇത്രവളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ട് പ്രയത്നമെന്തു? ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ മരണം നിശ്ചയം മരണം ശോശാശ്വാക്രാന്തമായി പലവിധ ശ്ലേശങ്ങളോടുകൂടി തന്നെയാണു്” ഇന്നു വരെ പട്ടുവത്തിച്ചാക്കുകയും പ്രായേണ അനുഭവപ്പെട്ടു കാണുന്നത് അതിന്റെ, അനുഭവത്തെക്കുറിച്ചാണെന്തു? ആത്മമര്യ എന്തു കാണു പാടില്ല? പരഹിംസാമൃതമുണ്ടാണു് പാടില്ല. നമുക്കു ജീവിച്ചിരിക്കണം, മെന്തു സെന്റിമെന്റൽ (sentimental) ആയതോന്നൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം. ഒരു സെന്റിമെന്റിനെ ആസ്പദമാക്കി ഏതാനും നിയമങ്ങളുൾപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ ഭാസനായി മനുഷ്യൻ ജീവിക്കണമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നത് ഏതു മൂലമെന്തു? എന്തു ഭീരുത്വം? വാസ്തവത്തിൽ ശൂന്യത്തിൽ നിന്നു് ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല ജീവിതവും അങ്ങിനെ തന്നെ അതു് അനാദ്യതയാകുന്നു. ഈ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, പരലോകശ്രേഷ്ഠിനും കൂ

ടി ആചര്യങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ വേദങ്ങൾ വിധിക്കുന്നു
വെന്നും വേദങ്ങൾക്കു വിധേയങ്ങളാകുന്നു എന്നുള്ള വിദ്യ
കൾ എന്തും ഹിന്ദുക്കൾ പറയുന്നു. “ഇന്നത്തെ ഈ
ലോകത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയും നടക്കട്ടെ. വി
നശത്തത് എന്തിന് ആലോചിക്കുന്നു?” എന്നു പറയു
ന്നതു ബാലിശമാകുന്നു.

വേദങ്ങൾക്കു മണ്ടുവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് കർമ്മ
കാണ്ഡം, മറെറൊന്ന് ജ്ഞാനകാണ്ഡം. കർമ്മകാണ്ഡ
ത്തെ സംഹിതയുടേ ബ്രാഹ്മണങ്ങളുടെ ഭൂമിഭാഗവും പറ
യുന്നു. ഇതിൽ കർമ്മങ്ങളെയാണ് മുഖ്യമായി വിധി
ച്ചിരിക്കുന്നത്. മതത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ തെളിച്ചു പ
റഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഉപനിഷത്തുകളിൽ - ജ്ഞാനകാണ്ഡ
ത്തിൽ - ആണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ചർച്ചാ
ഭേദ്യരാക്കുക ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. സംഹിതയിൽ പര
ഞ്ഞിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ എടുത്തു ചുരുക്കിപ്പറയുക മാത്ര
മാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഉപനിഷത്തു
കൾ വേദത്തിന്റെ ഒട്ടുവിലുള്ള ഭാഗങ്ങളാകുന്നു. പ്രാ
ചീനകാലത്തു് ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതിത്തീർന്നാൽ അതിൽ പ
റഞ്ഞിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ അതിന്റെ ഒട്ടവിൽ ചുരുക്കി
പ്പറഞ്ഞു് അവസാനിപ്പിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇ
ന്നും പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പലരും അങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ.

അതുപോലെ സംഹിതയിൽ കർമ്മത്തോടനുബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള തത്വങ്ങൾ മുതലി ഉപനിഷത്തുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഉദാഹരണമായി ഉപനിഷത്തുകളിൽ ചില മന്ത്രങ്ങളിൽ ഇതഥർത്ഥം സർവ്വാപിയാണെന്നും ആ ഇതഥർത്ഥം പ്രാപിക്കാൻ സത്യം ഒരു പ്രധാന ശർമ്മമാണെന്നും പറയുന്നു. ഇതു സംഹിതയിൽ പറയാത്തതല്ല; സംഹിതയിലും ഇതേ ആശയം ഹോമത്തിനുപുറകുള്ള ഏതാനും മന്ത്രങ്ങളിൽ അടങ്ങിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അത്രമാത്രമല്ല; സംഹിതയിൽ അന്നി, വായു മുതലായ ദേവന്മാരെ ആസ്പദമാക്കിക്കാണുന്ന മന്ത്രങ്ങൾക്ക് ആദ്യോത്ഥികാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു പ്രമാണസഹിതം തെളിയിക്കുന്ന പ്രാചീന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തന്നെ ഇല്ലെന്നില്ല.

സംഹിതയ്ക്കു പ്രാചീനകാലം മുതൽ പൗരാണിക മായം ഔപനിഷദായം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വംശപരമ്പരയാ പ്രവർത്തിച്ചുവന്നതായി കാണുന്നു. ഇതിനെ പൗരാണിക ചൈതന്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വേദഭാഷ്യം ചെയ്ത “സായനൻ” തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ദ്രശബ്ദത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്ത് ഇന്ദ്രൻ എന്നതാണ് “ആത്മാവ്” എന്നു അർത്ഥമുള്ളതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇന്ദ്രനുവേണ്ടി വി

ധിച്ചിട്ടുള്ള ഹോമം നാം ഇന്ന് വ്യവഹാരത്തിൽ ഉപ
യോഗിച്ചുവരുന്ന വെറും നെയ്യും സോമവും പുരാധാര
വും കൊണ്ടുള്ളതല്ലെന്നു തീർച്ചയായി. ഇവയൊന്നും ഇന്ന്
ധരിക്കാറുള്ള സാധനങ്ങളല്ലെങ്കിൽ യുപവും യജ്ഞപാ
ത്രം മുതലായതും വെളിയിൽ തടികൊണ്ടും മറ്റും ഉ
ണ്ടാക്കിയതല്ലെന്നും വരുന്നു. ഇങ്ങനെ സംഹിതയുടെ അ
ർത്ഥം മുഴുവൻ മാറുന്നു. ഇതുപോലെ ഭദ്ര ദേവന്മാരേ
യും ഏടുക്കുക. “ആസാവാദിത്യോ ബ്രഹ്മ” എന്ന ഒരു
മന്ത്രമുണ്ട്. ഇവിടുത്തെ ആദിത്യൻ ആരാണ്? ഞാൻ
ഇയ്യുടെ യുക്തിപാദികളുടെ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചു.
അതിൽ മനുഷ്യർ ആദിമാലട്ടത്തിൽ—അപരിഷ്കൃ
തദശയിൽ—ഓടുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളും തിളങ്ങി സഞ്ച
രിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്ന സൂര്യ ചന്ദ്രാദികളും ചേർ
ന്നവസ്തുക്കളായും അവയുടെ അടിയിൽ ദേവതകൾ ഇരി
ക്കുന്നതായും തോന്നുകയാൽ അവയെ ആരാധിച്ചു വ
ന്നുവെന്ന് ഏഴുതിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ വേദം ഈ
സങ്കല്പത്തെ ആണോ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്ന് സംശയമാ
ണ്. വൈദികമഹർഷിമാർ ആന്തരമായും ബാഹ്യമായും
നാഗരികതയുടെ പരമോച്ചാഖ്യസ്ഥ പ്രാപിച്ചിരുന്നു
വെന്ന് ഉറപ്പാക്കേണ്ടതല്ലെന്ന് ന്യായങ്ങളുണ്ട്. അവർ

ബാഹിശാഭിപ്രായത്തിനു വിധേയരായിരുന്നുവെന്നു സമമ
തിക്കുൻ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ല. വേദങ്ങളിൽ പറയുന്ന
അശ്വമേധയാദിയാഗങ്ങൾക്കു് ഉപനിഷത്തുകൾ കൊടുക്കു
ന്ന ആന്തരാർത്ഥം പുത്തനല്ല. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു പ്ര
തീകദപാരാ കർമ്മസഹിതമായ ഉപാസനയും തക്ക യോ
ഗ്യതയുള്ളവക്കു് ആത്മികമായ ഉപാസനയും അനാദി
കാലം മുതൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടുവന്നുവെന്നു ഞാൻ
വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇന്നും — പരിഷ്ക്കാരം ഉച്ചാവ
സ്ഥയിൽ എത്തി മുൻപുണ്ടല്ലാം ബുദ്ധിമാന്മാരായി
പ്പോയി എന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു — ആത്മികാ
ഭിവൃദ്ധി വേണമെന്നുള്ളവരിൽ ഈ രണ്ടുതരം ഉപാസന
യ്ക്കും അവകാശികളായവരെ ഞാൻ കാണുന്നു. അതു
കൊണ്ട് ഈ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനം അനന്തരി
ച്ചുള്ള ഉപാസനാർത്ഥികളും അനാദികാലംമുതൽ പ്രവ
ർത്തിച്ചുവന്നുവെന്നതു വളരെ ശരിയാണു്. “അഗ്നിമീളെ”
എന്ന മന്ത്രത്തിൽ യൈപനിഷദൻകാണുന്ന അഗ്നിയെന്നു
വേറെ; പൈശരണികൻ കാണുന്ന അഗ്നിയെന്നു വേറെ;
“ആദ്യം പൈശരണികമതമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പിന്നീട്”
മറ്റേതെങ്കിലും അതിൽ ആരോപിച്ചതാണു്” എന്നു പറ
യുന്നതും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ ഇന്നും യൈപനിഷദാ

തും ബുദ്ധിമാനാണ്ടു ഗ്രാമീയശേഷവും കുറേ അർത്ഥത്തിലുള്ള ഉപാസനയാവശ്യമുള്ള അധികാരികളെ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അതിനാൽ വേദത്തിന്റെ ആദിഭാഗങ്ങൾ അപരിഷ്കൃതകാലത്തും ഒട്ടവിലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മനുഷ്യൻ കർശ്ശാടി പരിഷ്കൃതനായശേഷവും ഏഴ്തിയതും എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. രണ്ടും രണ്ടതരം അധികാരികൾക്കുള്ളതാകുന്നുവെന്ന് മാത്രം അങ്ങൾ സമ്മതിക്കാം. എന്നുമാത്രമല്ല, യുക്തിവാദി എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും ഈ ഉപാസനകളുടെ ഹിന്ദു അർത്ഥം കാണുകയും ചെയ്യുന്നു അതിനു പുറമെ മറ്റൊരാളി വളരെ ബഹുമാനത്തോടുകൂടി ഈ മിടെ പ്രസംഗങ്ങളിലൊന്നും ഉൾപ്പെടാത്ത ഈശ്വരോപാസനയെപ്പറ്റി സാഹിത്യയിൽ ചേർന്നതാണെന്നും അറിയണം. സാഹിത്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട മന്ത്രമായ ഗായത്രിക്ക് ആദ്യം അധികാർത്ഥത്തിലുള്ള ഉപാസനയുണ്ടെന്നും അതനുസരിച്ചുള്ള ഹിന്ദു ഉപാസകൻ അനുഭവിക്കുന്നുവെന്നും കൂടി ഗ്രഹിക്കണം. അതിനെല്ലാം പുറമെ “തിലോമ്യ ബൈബിളോടെ വേദാന്തഃ സുപ്രതിഷ്ഠിതഃ” (എങ്കിൽ എന്തെല്ലായെന്നുവോലെ വേദത്തിൽ വേദാന്തം-ഉപനിഷത്തുതപം-നല്ലൊണ്ണം ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, എന്നു മെഴുതിയൊ.യും ഉണ്ട്. എ

ഇതിൽ എവിടെയാണ് എണ്ണ? എള്ളിന്റെ ഓരോ അംശത്തിലും എണ്ണയുണ്ട്. പെട്ടെന്നു നോക്കിയാൽ കാണുകയില്ല ചതച്ചുടുക്കാവുന്നവൻ കിട്ടും. ഇങ്ങനെ അധികാരിഭേദമനുസരിച്ച് കാണുവാനാവാത്ത കരാകുന്നു വേദം. വേദസാരമായി ഉപനിഷത്തിന്റെ സമഗ്രമാകുന്നു ഗീതം. സകല ഉപനിഷത്തുകളുമാകുന്ന പശുക്കളെ പോലാലണുനനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അജ്ഞാനമാകുന്ന കുട്ടിയെക്കൂടി സൽബുദ്ധികൾക്കു കടിക്കാൻ വേണ്ടി കരളാടുന്നത് പാലാണു ഗീതയെന്നു പൂർണ്ണങ്ങളിൽ പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ഗീത ഹിന്ദുമതമർഗ്ഗഗ്രാഹകമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഗീതയുടേതാണു ഹിന്ദുമതതത്വം മുഖക്കുരുത്തിൽ അറിയണമെന്നുള്ളവർ പഠിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ പഠിക്കേണ്ടതുപോലെ പഠിക്കണമെന്നും അറിയണം.

ഗീത ഉപദേശിച്ച സന്ദർഭം എല്ലാവർക്കും അറിയണം. പാണ്ഡവന്മാരെ കള്ളവും ചതിയും ചെയ്തു് ഉപദ്രവിച്ച കാളിലോടിച്ച കൈരളവന്മാരുടേയും വനവാസവും അജ്ഞാതവാസവും കഴിഞ്ഞുവന്ന തങ്ങളുടെ പിതൃസ്വപത്തിൽ നിന്നു ഒരു ഗൃഹമെങ്കിലും "വേണമെന്നു" ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് കിട്ടാത്ത പാണ്ഡവന്മാരുടേയും സൈന്യം യുദ്ധക്കളത്തിൽ തയ്യാറായി നിൽക്കുമ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണനാകുന്നു

സാരഥിയേടുകൂടി അജ്ഞനൻ തേരിൽ കയറി അവിടെ എത്തുന്നു. അജ്ഞനൻ, ആരേടല്ലാമാണ് യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതെന്നും ആരെക്കൊന്നാണ് യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നും അറിയുക കാരണത്താലാണ് രണ്ടുസേനകളുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ തേരു നിറുത്താൻ തീരുമാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. തേരു അപ്രകാരം നിർത്തുന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടുവശത്തും യുദ്ധത്തിന് തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന ആ ചാതുന്മാർ, മാതൃലന്തൻ, സഹോദരന്മാർ, പുത്രന്മാർ, പൗത്രന്മാർ, സഖാക്കൾ, ശപതന്മാർ, സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നിവരെ കണ്ടിട്ട് അജ്ഞനന്റെ പൃഥ്വിയ്ക്കിൽ വിഷാദമുണ്ടാകുന്നു. “ഇവരെ കൊന്നിട്ട് രാജ്യമെന്തിന്? ഭോഗമെന്തിന്? ജീവിതമെന്തിന്? ഇവരെല്ലാം മരിച്ചുപോയി എന്നു എന്തു സുഖമാണ്? ഇവരെക്കൊന്നാൽ പാപമല്ലേ വരൂ? ഇവരെക്കൊല്ലുന്നതിനേക്കാൾ ഭിക്ഷയെടുക്കുകയല്ലേ നല്ലതു്?” എന്നും മറ്റുമുള്ള ചിന്തകൾക്കധീനനായി ശോകസംവിഗ്നമാനനായി---വിരക്തനായി ഭൂല-പീലും അന്ധം വലിച്ചു ഭൂരെയെറിഞ്ഞു “ഇവർ നിരായുധനായ എന്നൊന്നു ആയുധങ്ങളെക്കൊണ്ട് കൊന്നാലും ഞാൻ ഇവരോട് യുദ്ധം ചെയ്തയില്ല” എന്നും പറഞ്ഞു തേർത്തട്ടിൽ കൂപണനായിരിക്കുന്നു. ഈ അവ

സരത്തിൽ സകല ശോകത്തിന്റേയും ദാഹത്തിന്റേയും നാശത്തിനു പറ്റിയതായ ആത്മവിദ്യ ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഗീത എന്നാണ് ഐതിഹ്യം.

ഗീത ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചതല്ലെന്നു ചില പക്ഷക്കാരെണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ, ആണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നില്ല. അല്ലെന്നുള്ളതിനു തെളിവില്ലെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളൂ. മറ്റു പ്രമാണങ്ങളാൽ ഖണ്ഡിയപ്പെടാത്ത ഐതിഹ്യപ്രമാണമാണല്ലോ. ഗീതാർത്ഥവിന്റെ കാലം ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കു മുമ്പാണെന്നു ബാലഗംഗാധര തിലകൻ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഗീതയിൽ ബുദ്ധനേപ്പറ്റി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. കപിലൻ മുതലായവരെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ പറയാൻ ഒരു അവസരമുണ്ടായിരുന്നു. ബുദ്ധമതസിലാന്തങ്ങളെ നേരിട്ടു നിരൂപണം ചെയ്തതായി ഒന്നും കാണുന്നില്ല. “ജഗദാഹാരനീശപരം” “കശ്ചന്യഃ ശരീരസ്ഥം” എന്നും മറ്റുമുള്ള ഏതാനും ചില സ്ഥലത്തു മാത്രമേ ബുദ്ധന്റേയും ജീനന്റേയും സിലാന്തങ്ങളെപ്പറ്റി സൂചനയുള്ളൂ. ബൗദ്ധന്മാരുടേയും ജൈനന്മാരുടേയും ഐതിഹ്യപ്രകാരം ഗൗതമബുദ്ധനു

മുമ്പ് ചില ബുദ്ധന്മാരും മറ്റാർവീണു മേലു പല കു...
രും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെയെല്ലാ നൂ
ചിപ്പിപ്പിട്ടുള്ളതെന്ന് ഏങ്ങിയെഴുതിയിരുന്നോ? “അനീശ്വ
രം” എന്നതു കേവലം ചാർവാകസിലാസമാകാം. ആ
ശ്വേതാകത്തിലെ ബ്രഹ്മാവി പദങ്ങൾ, നോക്കിയാൽ അങ്ങ
നെ എഴുതുകയുണ്ടാകും. ചാർവാകസിലാസം ലോ
കത്തു മൃഗീയമനുഷ്യൻ ഉള്ള കാലമെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.
“കർമ്മശാസ്ത്രശരീരവത്സം” എന്നതു ജൈനസിലാസമാക
ണമെന്നില്ല. രാവണാദികൾ ആ വിധം തപസ്സുചെയ്ത
തായി പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആറിയ നവ
സ്ഥികളിൽ ചിലർ പണ്ടെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വരുന്നു.
അവർ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതാകാം. ഗീതയെപ്പറ്റി
യുള്ള മറ്റു പല ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും ഞാൻ വേറെ ചി
ല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവി
ടെ എടുത്തു ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. ഗീതയിൽ ക്രിസ്തുമത
സിദ്ധാന്തങ്ങൾ കാണുന്നുവെന്ന് ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ
പറയുന്നു. എല്ലാ മതക്കാർക്കും പൊതുവേയുള്ള സിദ്ധാ
ന്തങ്ങൾ ഗീതയിലുണ്ട്. എന്നല്ലാതെ ക്രിസ്ത്യാനിക
ൾക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള സിദ്ധാന്തമെന്നും ഗീതയിലില്ല.
അഥവാ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗീതയിൽ നിന്നെടു

ത്തക്കാണ്ണം പാഞ്ഞുകൂടേ? ആണ്ണം ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും തിരിച്ച് അങ്ങനെയും പറയാമല്ലോ. ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; കൃഷ്ണന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; ഓരോ തരം അധികാരികളെ - ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട് ഇവർ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവർക്കു പൊതുവെ ചില സ്ഥിരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അതു തോറും മറ്റൊരതലത്തിൽനിന്നെടുത്തതാകണമെന്നില്ല. വേറെ തെളിയിപ്പാത്ത പക്ഷം ക്രിസ്തു അന്തസ്സ് പ്രാഗ്ദ്ധം ബഹിഷ്ഠ പ്രാഗ്ദ്ധം ഉപദേശിച്ചു. കൃഷ്ണൻ ബഹിഷ്ഠ പ്രാഗ്ദ്ധം കൂടാതെയുള്ള കേവലം അന്തസ്സ് പ്രാഗ്ദ്ധമാണു പദേശിച്ചത്. “അനന്തരിതഃ കർമ്മഫലം” എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ സത്യാർസിനേ നിവ്വിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കിയാൽ ഇതുകാണാം “പണമുള്ളവൻ സ്വർഗ്ഗം കിട്ടുമെങ്കിൽ ഒട്ടകത്തെ സൂചിക്കണ്ണിൽക്കൂടി കടുത്താം” എന്നും, “നാളത്തെക്കാര്യം നീ ആർലാചിക്കരുത്” എന്നും, “മരിച്ചവൻ മരിച്ചവനെ കുഴിച്ചിടട്ടെ” എന്നും, “വലതു ചെള്ളയൂകിച്ചാൽ ഇടതു ചെള്ള കാണിച്ചുകൊടുക്കണം” എന്നും ക്രിസ്തു ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണൻ എല്ലാ കർമ്മവും ഫലേമരകൂടാലെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അത്ഭിഭേണതി

ക്കു ഹാനിയില്ല; (നമം കർമ്മാണി വിവരന്തി) എന്നു പറയുന്നു. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നെടുത്തതല്ല ഗീതോപദേശം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം അന്യോന്യരുടെ തായിരുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ജീവിതം നവ്യാംഗങ്ങളുള്ളതും ശക്തിയെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു അനുസ്മരണപ്രാഗ്ഭാസമായി ലോകസംഗ്രാമങ്ങൾ കർമ്മം ചെയ്യുന്ന ഒരു ബഹിർഗ്രന്ഥമെടുത്തായിരുന്നു ഗീത ഉപദേശിക്കുന്നതും. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന ഈ വിശിഷ്ടത ലഭ്യമാണ്. ബൈബിളിൽ കാണുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതന ലയങ്ങളുമാണ്. അതിനാൽ ഗീതയുടെ മറ്റൊരുപദേശം ബൈബിളിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവിൽനിന്നും ഏകീകൃതമാണെന്നു പറയുന്നതു തെറ്റാണ്. ബുദ്ധന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പു ജീവിച്ച ഒരു അവതാരപുരുഷനെന്ന് ആന്ത്യോത്ഥിമാവലം പാണ്ഡിതന്മാർ സമ്മതിക്കത്തക്കതെല്ലാം ഉള്ള നിലയിൽ ഏതീയ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനാണ് ഗീതയുടെ കർത്താവ്. ഗീതയുടെ കർത്താവു താൻ ഈശ്വരനാണെന്നു ചിന്തയും പിന്നെയും വിളിച്ചു പറയുന്നു.

“ഇമം വിവസ്വതേ യോഗം പ്രോക്തമാനമവ്യയം.
വിവസ്വാൻ, മനവേ പ്രാഹ മനുരീക്ഷ പാകവ്യബ്രവിത്.”

“ബട്ടേനി മേ വൃതീതാനി ജന്മാനി തവ ചാ/യ്ക്കുന!
താത്പരം വേദ സർവ്വാനി ന തപഃ വേത്ത ചാ/തേവ!”

“അവജാനന്തി മഹ മുന്മാ മഹേഷീംതനമോഹ്യാതം
പരംഭാവമജാനന്തോ മമ ഭൂതാംഹംപരം.”

മനസ്സാ ഭവ മത്ഭക്താ മഗ്നാജീ മഹാ ശമനഃ കരു
മാമേവൈഷ്ണുനീ സത്യം ഭഗ പ്രതിജ്ഞേന പ്രിയോ/സി മേ
“പിതാഹമസ്യ ജഗത്തോ മാതാ ധാതാ പിതാമഹഃ”

“അപിചേൽ സുഭാരാധാരോ ഭജതേ മാമനുഭൂതാക്
സാധുരേവ സ മന്തവ്യഃ സൗഗ്വപ്താസിനോ ഹി സഃ”

എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം ഇതിനെ കാണി
ക്കുന്നു.

ഗീതാകർത്താവു നാത്യനിഷ്ഠനും വളരെ പ്രാധാന്യം
കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗീതാകർത്താവിന് തന്റെ
പേര് എല്ലാവരും അറിയണമെന്നിപ്പു; തന്റെ പുസ്തകവും
തദ്വാരാ തന്റെ പേരും എല്ലാവരും ധരിച്ചുതന്നു.
പൂജിക്കണമെന്നല്ല ധാരണ അദ്ദേഹം നൽകുന്നു.
ഗീത എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനെ
അദ്ദേഹം നിശ്ചയിക്കുന്നു.

“സർക്കരമാനപൂജാർത്ഥം തപോ ഭാഷതൈവ വയസ്സേ
ക്രിയതേ തലിമ പ്രോക്തം രാജസം പലയ്കുവം”

“ഇതി തുല്യതമം ശാസ്ത്രമിദമേകതം മയാ നഃഖ!”

“ഇദം തേ നാതപസ് കായ നാഭിജതായ കദാചന
ന ചാശുശ്രൂഷവേ വാ ധ്യാ”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. അതുകൊണ്ട് ഗീ
താകർത്താവ് ഒരു അർത്ഥപുരുഷനായിരിക്കണം. ഗീ
താതത്വം മനസ്സിലാക്കിയ ഒരാൾ - ഗീതാത്മം ശരിയായി
അറിഞ്ഞയാൾ - ശുകമുനിയും ശിവനും മന്ത്രമാണെന്ന്
ഐതിഹ്യം പറയുന്നു. അത്ര ഉജ്ജ്വലമായ ആത്മത്വ
തപമാണ് അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നതും. അതി
ന്റെ ആചാര്യനായി സത്യനിഷ്ഠനായി വ്യാസാദികളേ
ക്കാൾ ആത്മികനിലയിൽ ഉന്നതനായി ഗീതോപദേശ
ശമനസരിച്ചു ജീവിച്ചവനായ “The most wonderful
householder and the most wonderful sannyasi in one”
[ഒരു ആളിൽ ഏറെയും ആശ്ചര്യമായ കാർമ്മശൂന്യവും
ഏറെയും ആശ്ചര്യകരമായ സത്യാസവും കലർന്നയാൾ]
എന്ന് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ
യുള്ളയാൾ ശ്രീരാമനുശേഷം ബുദ്ധനുമുണ്ട് ആരുണ്ട്?
ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്ന് ഐതിഹ്യത്തിൽ പറയുന്ന ആ മഹാ
പുരുഷൻ മാത്രം. അദ്ദേഹം കാളിയന്റെ തലയിൽനി
ന്നു ചവട്ടിയോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരുപക്ഷെ

ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്നു ചരണങ്ങളോടുകൂടിയ മനസ്സാകുന്ന കാ
ളിയനെ ഭാരതമായിരിക്കാം മർദ്ദിച്ചത് (അർജുന) പാ
പം ആകുന്ന അപരനെ ആ വിരിക്കാം കൊണ്ടത്. നര
കമാകുന്ന അസുരനെയാക്കിരിക്കാം നിഗ്രഹിച്ച് അതിൽ
ബന്ധിച്ചിട്ടിരുന്ന ഷോഡശസഹസ്രം [അസംഖ്യം] ജീ
വസ്രീകളെ മോചിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ ചീതാകത്താ
യായ ഒരു അംബരരൂപജൻ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു
സത്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് ത്രിമുക്തൻ എ
ന്നായിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തെ ഭാരതശുദ്ധത്തിൽ
അജ്ഞാനസാരഥ്യം വഹിച്ചിരുന്നിരിക്കണം; അദ്ദേഹം
ദേവകീപാണ്ഡുദേവന്മാരുടെ പുത്രനും അസംഖ്യം ഭൃത്യന്മാ
രെ കൊന്നയാളായിരിക്കണം കയ്യുതകൊണ്ട് അങ്ങനെ
യാകാൻ പാടില്ല. ഇതാണ് ഗീതാകർത്താവിനെപ്പറ്റി
യുള്ള ഏന്റെ അഭിപ്രായം

ഗീതയുടെ ഉദ്ദേശം സകലവിധഭേദങ്ങളിൽ നി
ന്നും കനഘ്നനെ കരകയറുകയാണെന്നു പറഞ്ഞുവ
ല്ലോ. അജ്ഞാനന്റെ സകല ഭേദങ്ങളിൽനിന്നു കരകയ
രാനു ഉപദേശിച്ചുവെന്ന് ഐതിഹ്യം. ഇവിടെ ഹി
രണ്യകത്തതപം സ്വപ്നം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മ
തത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ജ്ഞാനത്തെ അഭിപ്രായപ്രകാരം

തൃന്തികളുപരിവൃത്തിയോ നിത്യാനന്ദപ്രാപ്തിയോ
 ഹം. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഏല്ലാ മതത്തിന്റെയും ല
 ഹത്തുതന്നെ അത്രമാത്രമല്ല, ഏല്ലാ പ്രവൃത്തികളുടേ
 ലക്ഷ്യം ഇതുതന്നെ. മതം-ശരിയായ മതം ഒന്ന
 ലും പുരോഹിതന്മാരെ സ്വാർത്ഥികളോ ഏർപ്പെ
 തിയതല്ല. എന്നാൽ ചില മതങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യത്തി
 ക്കു കറെ മാത്രമേ മുന്നോട്ടുപോകാൻ സാധിച്ചുള്ള
 ല ആ വായുന്മാർ ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തിയശേഷം
 പദേശിച്ച വാചുങ്ങളുടെ അർത്ഥം അവരുടെ അനുഗാ
 മികൾക്കു മനസ്സിലാകാതെയാൽ അവർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു
 നീട്ടുള്ളവരെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ചിലപ്പോൾ
 തത്ത്വങ്ങൾ സ്വാർത്ഥികളുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടു മനു
 ധ്യപൂർത്തിയാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു നിൽക്കുമെന്നും പറയുന്നു. ഭഗ
 വാൻ ശ്രീശങ്കരസമ്മതമായ മതം മറ്റും ഈജിപ്തിൽ
 കെന്ന നിത്യാനന്ദാനുഭൂതി ആരംഭിക്കുമെന്നു പറയുന്നു. “മ
 തംശേഷം നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കാം. ഇതുവഴിക്കു പേ

യായ്" എന്ന് ഏതു മതക്കാർക്കും പരയാം എന്നാൽ അതിനു തെളിവിലൂടെ അതുകാണാം നാസ്തികന്മാർ, "മതം നിഷ്പ്രയോജനം" എന്നു പറഞ്ഞു മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നത്. "മതത്തിന്റെ പ്രയോജനം എന്തു?" എന്നു ചോദിക്കുന്നവരോട് ഭഗവാൻ ശ്രീശങ്കരനും അനുഗാമികൾക്കും ശരിയായ ഉത്തരമുണ്ട്. "ഏതെന്നുള്ളും ഭുവനിലൂടെ അനുബന്ധത്തിൽ മനുഷ്യനെ എത്തിയെന്നതിനാണു മതം. അങ്ങിനെയുള്ള അനുഭവം ഇരുജീവിതത്തിൽത്തന്നെ കൊടുക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണു് അതിന്നു് തെളിവു" എന്നാണു ഉത്തരം. ശ്രീശങ്കരനും അനുഗാമികളും മതത്തിന്നു് ഐഹികപ്രയോജനം തന്നെ കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവർ അവിശ്വാസികളേയും യുക്തിവാദികളേയും ഭയപ്പെടുന്നില്ല. ഭുവനയന്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ഐഹികസമഗ്രികൾക്കു് ഒരിക്കലും ശക്തിയില്ല എന്നുള്ളതിന്നു ശ്രീശങ്കരനുഗാമികൾ യുക്തിയും കാണിക്കുന്നു. അവരുടെ മുമ്പിൽ യുക്തിവാദികൾ ആസ്തികന്മാരാക്കി പരിവർത്തനം ചെയ്തിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ ഭയപ്പെട്ടു് ഓടുകയോ ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ല ശ്രീശങ്കരമതം വേദസമ്മതമാകുന്നു. അതിനാൽ അതു ഹിന്ദു മതമാകുന്നു. അഥവാ അതുതന്നെയാണു് യഥാർത്ഥ ഹിന്ദു മതവും യ

മാതൃക ക്രിസ്തുരൂപവും യഥാർത്ഥ ചാമുണ്ഡരൂപവും, യഥാർത്ഥ ചാമുണ്ഡരൂപവും. അതല്ലാതെ വരാൻ തരമില്ല അതല്ലാത്തതാണെന്നും മുക്തിയ്ക്കു ചേർക്കുകയുണ്ടില്ല ഈ ഭൂമിയിൽ തനിയെത്തന്ന മോക്ഷമെന്നു പറയുന്നു.

മോക്ഷം എപ്പോഴാണ് ലഭിക്കുക? “പ്രീതിയും പ്രേമവും ഭവതി” എന്നു ശ്രുതി പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തെ നുണെന്നു തോന്നാൻ ഉള്ള കാലത്തോളം ഭവവും ഭൂമിയും നീങ്ങുകയില്ല. “ഓരോ ഭൂമി തത്ത്വം” നല്ല സുഖമുണ്ടായി” ചെറുതായി, പരിമിതനായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം സുഖമില്ല അപരിമിതനായാലേ സുഖമുള്ളൂ. ഇത് യുക്തിയ്ക്കും അനുഭവത്തിനും ന്യായമാണ്. രണ്ടാമത്തേ കാലത്തോളം പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? ഒരാളുടെ ഇഷ്ടം മറെറൊരാൾ അനുസരിക്കേണ്ട? ഒരാൾ തന്നോടു പിണങ്ങുമെന്നു മറെറൊരാൾക്കു ഭയത്തിന്നവകാശമില്ല? രണ്ടാൾ സ്നേഹത്തോടെയായിരുന്നാൽപ്പോലും ഒരാളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വല്ല കാരണത്താലും ഇടിവു വന്നേക്കാമെന്നു തന്റെ സകല പ്രവൃത്തിയിലും മറെറ ആൾ ആലോചിക്കേണ്ടതില്ലേ? അത് സ്വാതന്ത്ര്യഹാനിയല്ലേ? അതിൽ അസുഖമുണ്ടല്ലോ?

ചിലർ സാമൂഹികത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ സുഖം

കാണുന്നു. വാസ്തവമായി. ആദ്യമായി ചുറ്റുമുള്ള വാൾ
എത്ര കൂടുതൽ സാമഗ്രികൾ തടസ്സമാക്കി വലിപ്പിക്കു
ന്നവോ അത്രയും ദുഃഖമാണ് വലിപ്പിക്കുന്നത്.

“യാവദേ കരുതേ ജന്തുഃ

സംബന്ധാൻ മനസഃ പ്രിയൻ

താവദന്താസ്തേ നിമന്തുന്തേ

വ്യഭഞ്ചേ ശോകശങ്കചഃ”

എന്ന പ്രമുഖരോട് പറയുന്ന പ്രമുഖരോട് വ
രിത്രപുരുഷനോ അല്ലാത്തവരോ എന്നു നോക്കേണ്ടതി
ല്ല. അതിൽ പറഞ്ഞ ആശയം എത്രയോ സത്യമാണ്.
ഞാൻ വാക്യങ്ങളിലാരിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ കണ്ണുകൾ വി
ശദീകരിക്കണമെന്നു പറയാനല്ല. ചില ആശയങ്ങൾ
ഞാൻ എടുത്തു പറയുമ്പോൾ “ഇയാൾ മറുഭാവമേ
മോശിപ്പിച്ചു പറയുന്നു” എന്നു നിങ്ങൾ പരമേശ്വരികാൻ
വേണ്ടി, എനിക്ക് മുമ്പ് ഈ ആശയങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള
വാക്യങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരിക്കു മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒ
രവൻ തന്നെയും ഉള്ളിൽ ഒരു ശരീരത്തെ സംബന്ധി
ച്ച പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വല്ല കഴിപ്പും നേരിട്ടാൽ മാത്ര
മേ അയാൾക്കു ദുഃഖമുള്ള അഥവാ അശ്വഭേത്ത് എന്നു
പറയത്തക്കതായി ഇരുപലകത്തു യാതൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ

അയാളുടെ ശരീരത്തിന് വല്ല പീഡയും നേരിടുന്നേക്കാം
മാത്രമേ ഭീഷമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു വിവാഹം വെച്ചാ
ലോ? സുഖിക്കാമെന്നു വെച്ചാണു വിവാഹം ചെയ്ത
ലമെന്നാണ്? തന്റേയും തന്റെ ഭാര്യയുടെയും ശരീരത്തി
ന്റെ ചുമതല വന്നു ഭാര്യയ്ക്കു ഭർത്താവിന്റേയും. ഏതാ
യാലും രണ്ടുപേർക്കു രണ്ടു ശരീരങ്ങളിൽ ചുമതല വന്നു.
അന്നുമുതൽ അതിലൊന്നിനു കേടുവന്നാൽ ഭീഷത്തിനു
കാരണമായി. ഭാര്യയുടെ ബന്ധുക്കളിലും മമതപൂർവ്വതാൽ
ഭാര്യയുടെ അച്ഛനോ അമ്മയോ സഹോദരനോ സഹോ
ദരിക്കോ അങ്ങിനെയുള്ള ചർക്കകളിലൂടെ രോഗദി
കൾ ബാധിച്ചാൽ ഭീഷത്തിനാവകാശമായി ഒരു മുണ്ടു
തന്റേതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ആ മുണ്ടിനു കേടുവന്നാൽ
ഭീഷം ഒരു കുടയും കൂടി തന്റേതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ മു
ണ്ടിനോ കുടയോ കേടുവന്നാൽ ഭീഷം. ഇങ്ങനെ എത്ര
പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ബന്ധുബുദ്ധ്യോ ആകട്ടെ; ശത്രുബുദ്ധ്യോ ആ
കട്ടെ, മമതപൂർവ്വത വയ്ക്കുന്നുവോ അത്രയും ഭീഷത്തിനാവകാശ
മായി. അതുകൊണ്ട് പ്രഹർളാഭൻപറഞ്ഞതു് എത്രയോ
സത്യമാണ്. രണ്ടുള്ള കാലത്തോളം ഭീഷമേയുള്ളൂ. ഭീഷ
ത്തെ എന്നേക്കുമായി ഒഴിക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം അതുകൊ
ണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു് വൈകുണ്ഠത്തിലോ കൈലാ
സത്തിലോ പോകുന്നതു് മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യമാകയില്ലെ

ന്ത്. അവിടെ പോയാൽ എന്താണു ഫലം? അവിടെ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? അവിടെയും ചില പ്രമാണികളുണ്ട്. അവരുടെ സേവയ്ക്കു നില്ക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ പതനം വരും. ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും മുസൽമാന്മാരുടേയും ഹിന്ദുക്കളുടേയും പുരോഹിതർ കണ്ണുതുറന്നു വായിക്കുക. നാം എന്തു കാണുന്നു? ചിലരുടെ സേവയ്ക്കു നിൽക്കായ്കകൊണ്ട് ഇതു സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു അവിടെ താമസിക്കുന്നവർ പതി തന്മാരായതായി കാണുന്നു. അവിടെ സമത്വമുണ്ടോ? സമത്വമില്ലാത്തതിടത്തു സുഖമുണ്ടോ? അവിടെ നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തതിടത്തു സുഖമുണ്ടോ? ഇല്ല എന്തുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു അതു ക്രിസ്ത്യാനിയുടേതായാലും ഹിന്ദുവിന്റേതായാലും മുസൽമാന്റേതായാലും നിഷേധിക്കുന്നു

ദൈവം മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യമാകയില്ലെന്നു — ദൈവത്തിന്നു മനുഷ്യന്റെ പരമാവശ്യം സാധിക്കയില്ലെന്നു — ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെ വഴിയെന്തു്? അദൈവതം ഒന്നുകിൽ നിരാശയോടെ നിത്യാനങ്ങളിൽനിന്നുള്ള പരിശ്രമത്തിൽനിന്നു മടങ്ങുക അല്ലാത്ത പക്ഷം അദൈവതിയായി — രണ്ടാമതൊന്നില്ലാത്തവനായി — തീരാൻ ഉള്ള വഴി കണ്ടുപിടിക്കുക. രണ്ടിലൊന്നേ വഴിയുള്ളൂ. വാസ്തവ

വത്തിൽ ദുഃഖത്തെ ഏതെന്നു കേൾക്കും ഇല്ലാത്തതാകുന്നു പരി
 പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രവും അനുഭവിക്കാനും ഓരോ മനുഷ്യ
 നിലും—മാത്രമല്ല ഓരോ ജീവിയിലും—ആഗ്രഹം സ്വഭാ
 വേന അടക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണമിരിക്കേ അതിന് എ
 ന്നോ വഴിയുണ്ടായിരിക്കണം. ഭാഗ്യം അവന്റെ സ്വ
 ഭാവമായിരിക്കുകയില്ല. ഏകനായി—അഭിപ്രായനായി—
 തീരാൻ വഴിയുണ്ട്. ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
 വേദം ഘോഷിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ മതത്തിന്നൊന്നി
 നല്ലതെ മറെറൊന്നിന്നും ഇതിൽ അഭിമാനിക്കാൻ അവ
 കാശമില്ല. മരണമില്ലാതിരിക്കാനുള്ള മരുന്നു കണ്ടുപി
 ടിച്ചാലും പരിപൂർണ്ണസ്വതന്ത്രവും പരിപൂർണ്ണസ്വത
 ന്ത്രവും ആത്യന്തികദുഃഖനിവൃത്തിയും മനുഷ്യനുണ്ടാകു
 ന്നതല്ല. മനുഷ്യന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടുന്ന ഓരോ രാ
 ഷ്ട്രീയനിയമവും സാമുദായികനിയമവും ആരോഗ്യനിയമ
 ങ്കവും അവനെ അസ്വതന്ത്രനാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.
 പ്രകൃതി ഏല്പോഴും തന്റെ നിയമങ്ങളാൽ മനുഷ്യനെ
 അടിമയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വാസ്തവമായ സ്വാ
 തന്ത്രവും വേണ്ടവൻ സകല നിയമങ്ങൾക്കുമപ്പുറം ചേര
 കണം. പ്രകൃതിനിയമത്തിന്നും വെളിയിൽ പോകണം.
 അതു “ദേഹം ഞാൻ” എന്നു ബുദ്ധിയുള്ളതുവരെ സാധ്യമ

പ്ര. ദേഹം പരിമിതമാണ്. ദേഹത്തിൽ അഭിമാനിയ്ക്കുന്ന
വൻ ദൈവതം നശിയ്ക്കുമോ? ദൈവതം നശിക്കാതെ നിത്യ
സുഖമുണ്ടാകുമോ? അതുകൊണ്ട് വേദങ്ങൾ പറയുന്നത്
“ദേഹഃ ബാധത്തിന് - ദേഹാഭിമാനത്തിന് - അപ്പുറം ഉയ
രുക അവിയെയാണു നിത്യനാദം. അത് അവിടെയുള്ള”
എന്നാണ്. ഇത് സാധ്യമാ? സാധ്യമെന്നു ശ്രുതി പറ
യുന്നു. “മരിച്ചശേഷം സാധ്യം, അതിനു മുമ്പ് അസാ
ധ്യം” എന്നല്ല പറയുന്നത്. ഈ ദേഹത്തിൽ മറുഭൂത
കൾ ദൃശ്യനായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ സാധ്യം എന്നാണ് പ
റയുന്നത്. ഈ അവസ്ഥയെ ജീവന്മുക്തിയെന്നു പറയു
ന്നു. ഇങ്ങനെയൊരവസ്ഥയുണ്ട്. ഇത് സാധ്യമാണ്.
എല്ലാം ഒന്നായി കാണുകയെന്നത് സാധ്യമാണ്. എല്ലാം
താനായി കാണാൻ മനുഷ്യനു കഴിയും. ഇതിനെയാണ്
ഏകാത്മ്യമെന്ന് ഹരിനാമകീർത്തനത്തിൽ:—

“ഒന്നായ നിന്നെയിഹ രണ്ടെന്നു കണ്ടുവി-
ചിന്തയാതെത്തീർത്തു മിണ്ടാവതല്ല മമ
പണ്ടേക്കണക്കെ വരുവാൻ നിൻകൃപാവലിക-
ളാകുകയെങ്കിലും നാരായണായ നമഃ”
എന്നു പാടിയതു്. “പണ്ടേക്കണക്കെ വരുക” എന്നാൽ
“ഒന്നായിക്കാണുക” എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. വേദങ്ങൾ

ജിൽ വളരെ പ്രാവശ്യം “പശ്ചാത്തി” “അനുപശ്ചാതി” “പരിപശ്ചാതി” എന്നും മറ്റും ഉറപ്പിച്ചു, കാണുകയെന്ന തന്നെയാണു് പ്രകൃതാനുഭൂതിയിലുണ്ടായതു്. ഇതു് വെറും തീയറി (Theory)യല്ല ഇതുപ്രായോഗികമാണു്. ഇതുപ്രായോഗികമായെങ്കിലും മതംസമ്പ്രദായോജനമാകുകയുമില്ല.

ജിനബുദ്ധമതമൊഴിച്ചു എല്ലാമതങ്ങളും ഇതരശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതരശ്വരൻ സർവ്വവ്യാപിയാണെന്നും ഘോഷിക്കുന്നു സർവ്വവ്യാപിയിൽ നിന്നു് അന്യമായി ഒന്നുണ്ടാകാൻ തരമുണ്ടോ? ദേശവും കാലവും അതിൽ ഇരിക്കുകയല്ലാതെ അതു ദേശത്തിലും കാലത്തിലും അടങ്ങുകയോ? ഇതരശ്വരൻ അനന്തനോ (Infinite) സാന്തനോ (Finite)? അനന്തനെന്നതിൽ കാലദേശശക്തിയോ കാലദേശശക്തികളുള്ളിലും പുറത്തും വ്യാപിക്കുന്ന ചന്ദ്രമാകേണ്ടതോ? “കാലത്താൽ മാത്രം അനന്തൻ, ദേശത്തിൽ സാന്തൻ” എന്നു പറയാൻ പാടുണ്ടോ? പാഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തതയെ പരിമിതമാക്കുകയില്ലേ? അത്രമാത്രമല്ല, രണ്ടാമതൊന്നുള്ളിടത്തു ദൈവമുണ്ടെന്ന നിയമം ഇവിടെയും ബാധിക്കുകയില്ലേ? ഇതരശ്വരൻ നിന്നു് അന്യമായൊന്നുണ്ടെന്നുവന്നാൽ ഇതരശ്വരൻ ദൈവബീജമുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായി. ദൈവബീജവും സർവ്വ

ക്തപവുംകൂടി ഒന്നിച്ചിരിക്കുമോ? അപ്പോൾ സർവ്വകൃ
 ത്വത്തിന്നു ഹാനി വരും. പിന്നെ സർവ്വജ്ഞതപമുണ്ടോ?
 പിന്നെ ഈശ്വരനും ജീവനും തമ്മിലെന്താണു ഭേദം?
 രണ്ടും അല്ലശക്തമാണു്; ദുഃഖമഖീജ്യത്താണു്; അല്ല
 ജ്ഞാതാണു്. “ജീവനെ അപേക്ഷിച്ച് സർവ്വശക്തമാണു്;
 സർവ്വജ്ഞാണു്; നിത്യസുഖിയാണു്” എന്നു പറഞ്ഞാൽ
 ഈശ്വരൻ എല്ലാവിധത്തിലും പരിമിതനായി. വാസ്ത
 വമായ അപരിമിതിയില്ലെന്നു വരും. പിന്നെ കാല
 ത്താൽ മാത്രം അപരിമിതി എങ്ങനെ കല്പിക്കാം? അതു
 കൊണ്ടു് ഈശ്വരൻ സർവ്വപ്രാപിയെന്നും സർവ്വശക്തനെ
 ന്നും പറയുന്നവർക്കും ഈശ്വരനിൽനിന്നു് അന്യമാ
 യൊന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈശ്വരനിൽ
 നിന്നു് അന്യമായൊന്നില്ലെങ്കിൽ നാമും അദ്ദേഹവും ഒ
 നായിരിക്കണം. നാം വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനി
 ന്നു് അന്യമാകാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അ
 ന്യമായി തോന്നുന്നു. അതു് ഭ്രമം കൊണ്ടാണു്. ഈ ഭ്ര
 മത്തെ അജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നു. ഇതു മനസ്സിന്റെ
 ദോഷമാണു്. മനസ്സിന്റെ ദോഷം നീക്കി അതിനെ
 ശുദ്ധമാക്കിയാൽ ഭ്രമം നീങ്ങും. ഈ മനഃശുദ്ധിക്കാണു്
 പ്രാർത്ഥനയും ജപവും ധ്യാനവും പൂജയും തീർത്ഥയാത്രയും

പുണ്യകർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം. മനഃശുദ്ധിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് ഈ ശുദ്ധശൈശ്വര്യം സാധിക്കാത്തതെന്നു ക്രിസ്തുവും പറയുന്നു.

"Blessed are the pure in heart, for they shall see God" (ഹൃദയത്തിൽ ശുദ്ധിയുള്ളവർ ധന്യന്മാർ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനെ കാണും) ഇങ്ങനെ ഈ ശുദ്ധശൈശ്വര്യത്തെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ പരമാത്മത്തിൽ എല്ലാം ഈശ്വരമയമാണെന്നറിയും. കാണുകയും ചെയ്യും അപഗ്രഥനരീതി "ഞാൻ ആരു?" എന്നാലോചിക്കുകയാണ്. ഞാൻ എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതിനു കാരണമായിരിക്കുന്നവസ്തു ചൈതന്യമോ ജഡമോ? ചൈതന്യമല്ലാതെ ജഡമാകാൻ തരമില്ല. ഭേദം, മനസ്സ്, ബുദ്ധി മുതലായതെല്ലാം ജഡമാണ്. ഇതിനെല്ലാം അപ്പുറമിരിക്കുന്നവസ്തുവാണ് സാക്ഷാൽ ഞാൻ. ഇതു സരൂപമോ അരൂപമോ എന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഭേദമനോബുദ്ധ്യരീതിമാകയാൽ അരൂപമെന്ന് കാണുന്നു. അരൂപം പരിമിതമാകയില്ല. അപരിമിതമാണെങ്കിൽ രണ്ടുണ്ടാകയില്ല. രണ്ടില്ലാത്തവസ്തു ഈശ്വരനാകുന്നു. അതിനാൽ ആത്മാവും ഈശ്വരനും ഒന്നാകുന്നു. ഈ ആത്മസരൂപം അനുഭവപ്പെടുത്താൻ മനഃശുദ്ധിക്കു സൽക്കർമ്മങ്ങളു

കൂം ഉപാസനയും വേണം. ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവഴിക്കും ഒരിടത്തു എത്തുന്നു.

ഇതാണ് വൈദികമതത്തിന്റെ ഉപദേശം. ലോകത്തുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളും ഇതിൽ രണ്ടിലൊരുവഴി ഉപദേശിക്കുന്നുവെന്നും ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഗീത ചേദസാ മൗകയാൽ ഗീതയും ഇതരണ്ടു വഴി ഉപദേശിക്കുന്നു. ഗീതയിൽ അടങ്ങാത്തതായി യാതൊരു യഥാർത്ഥമത തത്വവും ഇല്ലതന്നെ.

“ഞാനെന്നഭാവമതു തോന്നയ്” കവേണമിഹ
തോന്നുന്നതാകിലവിധം ഞാനിതെന്നവഴി
തോന്നോണമേ വരദ! നാരായണായ നമഃ

എന്നു എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ചതും ഇതരണ്ടുവഴി കളെപ്പററിയാണ്.

“ഗീതയുടെ സന്ദേശമെന്തു ?” എന്ന ചോദ്യത്തിന് പലേ ആചാര്യന്മാർ പലേതരം ഉത്തരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോരുത്തരും സ്വപക്ഷം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെപ്പോലെ ഗീതാകർമ്മം ഗ്രഹിച്ചു വേറൊരാളുണ്ടായിട്ടില്ല. “കരുകലജ! കളകഭയ.....കരുസമരമാ ശൂനീകുണ്ഡനായിടൊലാ കണ്ട തെല്ലാമഹം” എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സത്യം അറി

ഞതുകൊണ്ട് - സർവ്വം ഈശ്വരമയമാണെന്നറിഞ്ഞുകൊ
ണ്ടു് — ഓർമ്മ സംസ്ഥാപനത്തിനായി കർത്തവ്യകർമ്മം ചെയ്യു
ക എന്നുള്ളതാണ് ഗീതയുടെ സന്ദേശം. കൊല്ലാൻ പ
ഠിപ്പിക്കുന്ന പുസ്തകമാണ് ഗീതയെന്നു ചിലർ പറയുന്നു.
കൊല്ലേണ്ടിവന്നാൽ — ഭോക്താക്കളുടെ ഏതൊരു കയ്യെടുത്ത ന
ന്മയ്ക്കു് കൊല ചെയ്യുന്നതാണ് നല്ലതെന്നുവന്നാൽ — “ഇ
തു് ഏന്റെ അർപ്പനമാണ്; അർപ്പമാവനാണ്; ബ്രഹ്മവ
ണ്; ഇവർ പത്താൽപിന്നെ എനിക്കു മനസ്സിനു സുഖ
മുണ്ടാകുമോ?” എന്നു പറഞ്ഞു് ആരും പെണ്ണും കെട്ടവ
നെപ്പോലെ വീഴ്ചമില്ലാതെ സ്വാർത്ഥമായി നിൽക്കാതെ
കൊലയും ചെയ്യുന്നതിനു മടിക്കരുതെന്നു പദേശിക്കുന്ന
ഗ്രന്ഥമാണ് ഗീത. ഗീത ആത്മാവിന്റേയും ഈശ്വര
ന്റെയും സ്വരൂപത്തെ പറയുന്നു. അതറിഞ്ഞുകൊണ്ടു്
കർത്തവ്യകർമ്മം ചെയ്യാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിൽ എന്താ
ണ് ഭോഷം? ആത്മാവിന്റെ സ്വരൂപമറിയുമ്പോൾ
അതു് ജനനമരണങ്ങളില്ലാത്തതാണെന്നറിയാറാകും. വാ
സ്തവത്തിൽ ആത്മാവു മരണമുള്ളതാകാൻ തരമുണ്ടോ?
നാം ഈശ്വരന്റെ — നിത്യനും നിർവികാരനും അനന്ത
നും ആയ സർവ്വതന്റെ — സന്താനങ്ങളാണെന്നിൽ എ
ങ്ങിനെ അനിത്യനാഭം സവികാരനാഭം സാന്തനാഭം

ആകാം? തെങ്ങിന്റെ റസ് താനും തെങ്ങല്ലാതെ മരവാകുമോ?
സിംഹത്തിന്റെ കട്ടി സിംഹമല്ലാതെ കാളയാകുമോ?
നാം ഈശ്വരസ്വന്താനങ്ങളാണെങ്കിൽ ഈശ്വരാംശങ്ങളായിരിക്കണം; തുണത്തിൽ ഈശ്വരതുല്യനായിരിക്കണം. പ്രകാശത്തിൽ ഡിഗ്രിഭേദമല്ലാതെ തുണഭേദം വരാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗീത പറയുന്നത് “ആത്മാവിന്നു ജനനമില്ല; മരണമില്ല; ആത്മാവു നിത്യനാണം; ശാശ്വതനാണം; പുരാണനാണം; ശരീരനാശത്തിൽ നാശം പ്രാപിക്കുന്നവനല്ല” എന്നാണ്. “പിന്നെ മരണമെന്നാകെത്തു”? ശരീരമാറ്റം മാത്രം. രോഗത്തെ വസ്ത്രമുപേക്ഷിച്ചു മറ്റൊരു വസ്ത്രമെടുക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ശരീരമുപേക്ഷിച്ചു മറ്റൊരു ശരീരത്തെ ആത്മാവു ഗ്രഹിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ശരീരം ത്യജിക്കുന്നതിന്നു മരണമെന്നും പിന്നൊരു ശരീരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു ജനനമെന്നും പറയുന്നു. ഈ ശരീരഗ്രഹണം ആത്മാവിന്റെ ഇച്ഛയടിസ്ഥാനമാണ്. ബന്ധവും മോക്ഷവും നമ്മുടെ ഇച്ഛയടിസ്ഥാനമാണെന്നാണ് ഗീതയുടെ മതം. മനസ്സിനെ വിഷയവാസനയില്ലാത്തതാക്കിയാൽ മോക്ഷം. വിഷയവാസന മനസ്സിൽനിറച്ചാൽ ബന്ധം. ഇതുണ്ടോ ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി നമ്മിൽ ഇരിക്കുന്നു. നാം സർവ്വശക്തന്റെ സ്വന്താനങ്ങൾ— അംശങ്ങൾ— സ്പർശങ്ങൾ അല്ലേ? നമു

ക്കും ഈശ്വരനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അഗ്നിയും തീ
പ്പെറ്റിയും പോലെയുള്ളതാണെന്ന് ഒരു വദമന്ത്രത്തിൽ
പറയുന്നു. നാം നല്ല പരിത്യാഥിതിയിൽ ജനിക്കുന്നതി
നും ചീത്ത പരിത്യാഥിതിയിൽ ജനിക്കുന്നതിനും ജന
നാനന്തരം നന്നാകുന്നതിനും ചീത്തയാകുന്നതിനും നാം
തന്നെ ഉത്തരവാദികളെന്നാകുന്നു ഗീതയുടെ മതം. ഗീത
ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിനു ഭേദമില്ലാത്ത
പ്രിയനുമില്ലെന്നു പറയുന്നു ഗീതാപ്രകാരം ഈശ്വരൻ
സർവ്വപാപിയാകുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധി എപ്പോഴും പ്രിയ
മായി ഈയിടെ ചൊല്ലിവരുന്ന ഈശ്വരാന്യോപനിഷ
ത്തിന്റെ ആശയം തന്നെയാണ് ഗീതയ്ക്കുള്ളത്. എ
ല്ലാം ഈശ്വരമയമായി കാണണമെന്ന് ഈശ്വരാന്യം
പറയുന്നു. അതുതന്നെ ഗീതയിൽ,

“യോ മാം പശ്യതി സർവ്വത്ര സർവം ച മയി പശ്യതി
തന്യാമനേ പ്രണശ്യാമി സ ച മൈന പ്രണശ്യതി”
എന്ന ശ്ലോകം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഗീത സർവ്വത്ര സ
മഞ്ജലി വയ്ക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

“വദ്യാവിനയസമ്പന്നം” “സമം പശ്യൻ ഹി സർവ്വ
ത്ര” എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. “സർവ്വത്രഹിതൈ
രതാഃ” എന്നത് ഗീത മനുഷ്യനുപദേശിക്കുന്ന മുഖ്യധ

മുതലാണ്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ജാതിവർണ്ണവ്യത്യാസമില്ലാതെ സകല ജീവികൾക്കും നന്മ വരുത്തുന്നതിൽ ആസക്തനായിരിക്കണമെന്നാണ്. ഗീതയുടെ ഉപദേശം പരിപൂർണ്ണനിസ്സപാർശമാണ്. എല്ലാം ഇരപ്പാടായതായോ, ഞാനായോ കണ്ടാൽപ്പിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥതയെ സ്ഥാനമെവിടെ? ഗീതയുടെ മുഖ്യസന്ദേശം പ്രാഗല്ഭ്യമെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്ന പരമേശ്വരൻ ഗീത ഭാവനോടും സ്വയംമുഖമെടുത്താൽ പരമേശ്വരൻ താൻതാൻ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ ഇരപ്പാടാവാൻ സകല ഭൂതങ്ങളിലും ഇരിക്കുന്ന സർവ്വജനങ്ങളെയും പരമപുരുഷന്റെ ആരാധനയായി-ചെയ്യണമെന്നാണ് ഗീത പറയുന്നത്.

ഗീതയിൽ സമാഗ്ധനിയമമില്ലെന്നു ചിലർ പറയുന്നു.

“അമാനിതപമഭിതപമഹിംസാ ക്ഷാന്തിരാജ്ഞപര
ആചാര്യോപാസനം ശൗചം ശുദ്ധമർത്ഥാത്മവിനി-
ഗ്രഹഃ

ഇന്ദ്രിയദർശനം വൈരാഗ്യമനനമാര ഏവ ച”
അഭയം സതപസം ശുദ്ധിർജ്ഞാനയോഗ്യവസ്ഥിതിഃ
ദാനം ദക്ഷ്യ യജ്ഞശ്ച സാധുതത്ത്വം ആജ്ഞം
അഹിംസാസത്യമക്രോധസ്തപഃ ശാന്തിരവൈശ്വനം

യോഭുതേഷപലോലപ്തം മാർദ്ദവം ശ്രീരചഃപലം
തേജഃക്ഷമാധൃതിഃശൈവമദ്രോഹോ നാതിമാനിതാ”
എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നതെല്ലാം സന്തോഷ്ഠി
നിയമമല്ലേ?

“ത്രിവിധം നമകന്യേഭം ലോകം നാശനമാത്മനഃ
കാമഃക്രോധസ്തഥാഭോഭസ്തസ്മാദേതത് ത്രയംത്വജേൽ”
എന്നും

കാമ ഏഷ ക്രോധ ഏഷ രജോഗുണസമുത്ഭവഃ
മഹാശനോ മഹാപാപ്താ വിദ്വേനമിഹ വൈരിണം
എന്നും കാമക്രോധാദികളെ നിന്ദിച്ചു എത്രയ്ക്കോ
കങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക. “അ
പേഷഃ സർവ്വഭൂതേഷു” എന്നു സർവ്വജീവികളോടും പെരു
മാറേണ്ടതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നു.

ഗീതയുടെ ഓരോ വാക്കും വേദത്തേപ്പോലെതന്നെ
ബലത്തെ പറയുന്നു. “നായമാത്മാ ബലഹീനേന ലഭ്യഃ”
എന്നു വേദം പറയുന്നു. ബലമില്ലാത്തവൻ ആത്മലാ
ഭമില്ലെന്നർത്ഥം. ശരീരബലം, മനോബലം, ബുദ്ധിബലം.
“Muscles of iron and nerves of steel with a mind made
out of that material of which thunderbolt is made
എന്നാണ് ത്രീവിവേകാക്ഷസപാമി ഓരോ യുവാവും
സമ്പാദിക്കേണ്ട ബലത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. “Man”

approaches God more through football than through Gita" എന്നു് അദ്ദേഹം മറുപടിക്കൽ പറയുന്നു. ഒട്ടിയ കവിളും കഴിഞ്ഞകണ്ണും വളഞ്ഞ നട്ടെല്ലും കൂടുകെട്ടിയ നെയ്യും ഉള്ള ഒരു ശരീരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവൻ ഗീത മനസ്സിലാക്കുമോ? ഗീത മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ തലച്ചോറിന്റെ നരമ്പുകൾക്കു നല്ലവണ്ണം പുഷ്ടിയും വികാസവും പ്രാപിച്ചിരിക്കണം. അതിന്നു നല്ലബലമുള്ള ശരീരമുണ്ടായേ കഴിയൂ. ഗീതാതത്വം അനുഷ്ഠിക്കാനും ശരീരബലംവേണം. "a strong mind in a strong body" എന്നു ഭാരതീയർ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നു. ഭൂബലശരീരങ്ങളോട്, സിദ്ധനാകുന്നതിന്നു മുമ്പ്, പിന്തെക്കായാ? യാഗധാരാഹാരം, നിവാതകവചവധം മുതലായ മഹാവിരകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തു അജ്ഞാനനാണ് ഗീത ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടത്. നിങ്ങളും അതുപോലെയുള്ളവരുകേണം. എന്തുകൊണ്ടു സാധ്യമല്ല? മനുഷ്യന്റെ ശക്തി അനന്തമെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? വാസ്തവത്തിൽ നാമും ഈശ്വരനും ഒന്നാകുന്നു. "ഞാനും പിതാവും ഒന്നാകുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തു പറയുന്നു. ഇതിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്തർത്ഥം കൊടുത്താലും, ജീവബ്രഹ്മണോരൈക്യമാണ് ശരിയായ അർത്ഥമെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഏകമഴ്സനും ഈ പക്ഷക്കാരനാണ്. "സ.ശു.ത്തിലെ പിതാവിനെപ്പോലെ

നിങ്ങൾക്കു പുർണ്ണമാരാകാൻ കഴിയുമെന്നല്ലെ ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത്? എല്ലാമതവും ഇതുതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

പരക. നമുക്കു നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കാം. ഇതു സാധ്യമാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നു. പുസ്തകം നോക്കി പറയുകയല്ല. അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പറയുന്നു. ഈ ശരീരം നാവിധ ശ്ലേശങ്ങൾക്കധീനമായിരിക്കുമ്പോഴും പരമാത്മനോഭിച്ഛകൊണ്ടിരിക്കാൻ മനുഷ്യൻ കഴിയും. ഇതു സാധ്യമാണെന്ന് ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം ജീവിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എല്ലാമതങ്ങളുടേയും ലക്ഷ്യം ഇതാണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം നാസ്തികനും നിഷേധിക്കാവതല്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരെയും ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുക ഇതായിരിക്കണം; 'fellowship of faiths' എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ ഗീത എന്നും ഭംഗിയായി പൂർത്തിയാക്കിയെന്നു. ഗീത സകല ആത്മീയാത്മികാചാര്യന്മാരെയും ആദരിയ്ക്കുന്നു. ഗീത പഠിയ്ക്കുക ഗീതാത്മ്യം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുക ഗീത വർണ്ണവർഗ്ഗവിംശഭേദമെന്തെ സകലമാനവർക്കും വേണ്ടി പരമകാരണികനായ ഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചതാണ്. ഗീത വെറും പുസ്തകംനോക്കി പഠിച്ചാൽപോര. പാര-

ചർച്ചകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഗീതയിലെ ഭഗവദ്ഗോപാലമായ ഓരോ ശ്ലോകത്തിലും ആദ്ധ്യാത്മികാഭ്യുദയോപദേശം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതു പരമ്പരയിൽ നിന്നുപരിചാകല സ്പഷ്ടമാകൂ. അല്ലാതെപരിചാൽ ഭോഷമുണ്ടെന്നു ഇതിന്നർത്ഥമില്ല. ഗീതാർത്ഥം സ്വാധീനമാകാൻ പരമ്പരയിൽ നിന്നുള്ള അത്യാസം വളരെ ആവശ്യമാണ്. ഗീതപഠിക്കുക; ശരിയായിപഠിക്കുക, ഗീതാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുക. നിങ്ങളുടെ Fellowship of faiths എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പുത്തിയാക്കുക. ഈ ഉദ്ദേശം പുത്തിയാക്കുന്നതിനും നിങ്ങളിൽ പലരും ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിനും പരമകാരണികനായ ഭഗവാൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

ഓം ശാന്തി: ശാന്തി: ശാന്തി:

17.	താൻ ഹിന്ദുവായതെന്തിന്	0 3 0
18.	അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം	0 2 0
19.	അനാധംബരജീവിതം	0 2 0
20.	ദേവീമാഹാത്മ്യം	0 2 0
21.	ശ്രീരാമനാമസങ്കീർത്തനം	0 1 0
22.	വേദാന്തവംകമ്മ്യൂണിസവും	0 1 0
23.	ഹിന്ദുമതമാഹാത്മ്യം	0 1 0
24.	ആരാധന	0 1 0
25.	ഹിന്ദുക്കളും ക്രൈസ്തവന്മാരും	0 1 6
26.	പുനർജന്മം	0 4 0

ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷന്റെ പല ശാഖകളിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന പല വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും [ഇംഗ്ലീഷിലുള്ളവ] വില്പാൻ തയ്യാർ.

അപേക്ഷിക്കേണ്ട മേൽവിലാസം:—

മാനേജർ, അദൈവതാമ്രം

കാലടി, A. O. & P. O.

ഒരുഭൂതംന.

കാലടി അദ്വൈതാശ്രമത്തിന്റെ ഇതരപര്യ
ജ്ഞ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാത്തവരായി
അധികം പേരുണ്ടാവാതിട്ടയില്ല. ആശ്രമത്തിന്റെ
ധാനമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, സംസ്കൃതസൂക്തം,
കലം, ലൈബ്രറി, അഗതിമന്ദിരം ഹരിജനസേവക
സംഘങ്ങൾ. മനഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം മു
ഖ്യവുമാണ്. പ്രസിദ്ധീകരണശാലയിൽനിന്ന് ഇതി
മുപ്പതിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ; പ്രസിദ്ധചെയ്തിട്ടു

യുദ്ധം നിമിത്തം മങ്ങിക്കിടന്നതും ശാഖയെ
പ്പെടുത്താൻ ആലോചിക്കുന്നു. അതിലേക്ക് ഒരു
രൂപായുടെ മൂലധനം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സകലരും
രമായ സംഭാവനകൾകൊണ്ട് സഹായിക്കുവാൻ
പേക്ഷ.

എന്ന്;

ആഗമനന്ദസ.

